

mærksomme paa et Punkt, der findes Epalte 3526 i Folkethingstidenden. Det er d'Hr. Besjendt, at jeg ved et Par Leiligheder har spurgt mig for om de Tilbud, der ere komne fra England, da det — jeg tillader mig at gjentage det — naar Taler er om at bygge et Skib i Udlandet, er af ikke ringe Bigtighed, at man veed, hvad det er for et Skib, der er paataent, og hvilke Efterretninger der er indhentede om det eventuelle Skib af denne Art, men for at kunne have noget Begreb om, hvorvidt det er rigtigt eller ikke at bevilge, hvad der forlanges, have vi altid efter god gammel Skik forlangt nærmere Oplysninger. Derpaa svarede den ærede Minister ved Sagens 2den Behandling, at de Folk, der havde gjort Tilbudet, havde gjort dem i Fortrolighed, at de ikke vilde have, at deres Navne skulde komme ud, men at det forresten var 4 af de heromstede Fabrikanter i Storbritannien. Jeg bad den ærede Minister om at see nærmere efter, om det ikke skulde være en Feiltagelse; men hvis det skulde forholde sig saaledes, at disse Folk havde gjort til Betingelse, at vi ikke maatte faae at vide, hvad det var for Tilbud, de havde gjort, bad jeg den ærede Minister, om han ikke vilde være saa god at skrive til dem; han vilde da med omgaaende Post faae det Svar, at Navnene gjerne maatte besjendtgjøres for hele Verden. Der er en Ytring af den ærede Minister, som jeg vil tillade mig at henstille til hans nærmere Overveelse; men først maa det være mig tilladt at gjøre en Bemærkning ved de Ord, hvormed han indledede sit Foredrag. Han meente nemlig, at det var bedst, at Personlighederne bleve udenfor Spørgsmaalet, og dette fik en lille Tilsetning af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), der meente noget Eignende, nemlig at disse Sager ikke maatte behandles personligt. Saa længe jeg har været Medlem heraf Thinget — og det har jeg været i en Række af Aar — har jeg ikke sjældent været i den sørgelige Nødvendighed at maatte træde op imod Marineministerne; men jeg haaber, ja jeg er vis paa, at ikke Nogen skal kunne sige, at jeg, naar dette er fæet, dermed skulde have villet forbinde noget Personligt, og navnlig noget

privat Personligt. Naar vi træde op imod en offentlig Statens Tjener i Sager, hvori det gjælder om hans Embede, hans politiske offentlige Optreden, optrede vi imod ham som saadan, men vi føre ikke Krig imod hans Person. Dette maa jeg bede slaaet fast, og jeg har Ret til at fordre, at man, dersom Nogen finder, at jeg har gjort mig skyldig i private personlige Angreb, da vil sige mig det; thi jeg vilde da være uværdig til at deeltage i vore Forhandlinger. — Nu har Ministeren her erklæret: „Naar der er blevet talt om Offentliggjørelsen af de Papirer, der ere blevne forelagte Udvalget, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg har udvirket, at disse Papirer ere komne herover; jeg har skaffet dem tilveie, men ikke som Marineminister“, og dernæst gaaer han over til at sige, hvorfor han finder Offentliggjørelsen af dem upasende. Jeg har nu staaet i den Formening, at en brav Officer af vor Marine har forskaffet os disse Tilbud i England og sendt dem til Ministeriet; jeg har tillige den Tro, at ingen af Tilbyderne have forlangt, at deres Tilbud skulde holdes hemmeligt, og jeg kan med Hensyn til denne Anskuelse støtte mig til et af de Medlemmer, der sidde i Finantsudvalget. Jeg tillader mig derfor at paastaae, at de Tilbud, der ere komne fra England og ligge i vort Archiv, ere offentlig Giendom, og at vi med Rette kunne fordre dem udleverede, for at vi kunne eftersee dem, sammenligne dem med andre, og kort sagt anvende dem til det Brug, vi finde tjenligt. Naar Udvalget finder, at der ikke er nogen Bestemmelse om deres Hemmeligholdelse, bortfalder den hele Indvending, der er gjort i den Henseende, og den ærede Minister maa da forklare disse Ytringer ved at sammenligne dem med, hvad der staaer i disse Papirer, saaledes som han selv synes. — Jeg skal endnu blot tilføie, at, naar den ærede Minister sagde, at, hvis han fik et saadant stort Skib, vilde han stille sin Portefeuille til Botum her i Thinget, er dette en splinterny Veie. Jeg har aldrig hørt Tale om Andet, end at der, naar en Minister gjør en Fordring, som bliver negtet, kan være Tale om en ministeriel Crisis; der kan da opstaae det Tilfælde, at vedkommende Mi-